

ПРОТОКОЛ

№ 428

гр. Пловдив, 08.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
и прокурора Атанас Г. Янков

Сложи за разглеждане докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600353 по описа за 2021 година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ – ПОДСЪДИМ И. Н. К. се явява лично и с адв. П. с пълномощно по делото.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ И. А. А., не се явява, редовно уведомен чрез повереника си. За него се явява адв. Б. с пълномощно по делото.

Адв. Б.: Уведомил съм частния обвинител за днешното съдебно заседание. Няма да се явява.

По делото е постъпила с писмо изх. № 3931/05.10.2022г. изисканата от ** медицинска документация на пациентката А. М. А.А, разпечатана от ИБИС на лечебното заведение, описана в десет пункта в съпроводителното писмо.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Б.: Да се даде ход на делото.

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ И. Н. К.: Да се даде ход на делото.

Съдът след съвещание намира, че са налице основанията за даване ход на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Моля да приемете постъпилите медицински документи. Считам делото за изяснено.

АДВ. Б.: Нямам доказателствени искания. Да се приемат медицинските документи. Представям списък с разноси, договор за правна помощ, декларация и удостоверение от НАП.

АДВ. П.: Също нямам доказателствени искания. Не възразявам да се приемат представените доказателства.

ПОДСЪДИМИЯТ И. К.: Съгласен съм с адвоката ми.

Съдът след съвещание намира, че представената с писмо изх. № 3931/05.10.2022 г. медицинска документация от *** ЕАД - П. следва да бъде приета, а представените от повереника на частния обвинител списък с разноси с приложения, копия от които се предоставиха на страните, трябва да се приложат по делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА и ПРИЕМА приложената по делото с писмо изх. № 3931/05.10.2022г. на ** ЕАД - П. медицинска документация за пациентката А. М. А.А.

ПРИЛАГА по делото списък с разноси, договор за правна помощ, декларация и удостоверение от НАП.

С оглед изявлението от страните, съдът след съвещание намира, че делото е изяснено от фактическа страна. Следва да се обяви за приключено съдебното следствие и да се даде ход на съдебните прения.

С оглед на изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА ЗА ПРИКЛЮЧЕНО СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ.

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, моля да потвърдите първоинстанционната присъда. Считам, че тя е резултат от прецизен и правно издържан анализ на тези обективни по своя произход факти и доказателства,

които действително сочат за наличие на виновно поведение по смисъла на чл. 343 НК от страна на подсъдимия. В тази връзка разбирането ми е, че отсъстват основания за ревизия на тази присъда, по начина, по който се изисква от страна на подсъдимия и неговия процесуален представител. От страна на защитата се правят произволни възражения най-вече срещу изводите на експертните заключения, които са изготвени от професионалисти в своите области и очевидно тези възражения е невъзможно да постигнат някакъв действителен процесуален ефект.

Запознавайки се внимателно с подробното изложение, залегнало в жалбата на колегата от защитата, стигнах до заключението, че се представят, така да кажа, две насоки, с които се атакува присъдата, като се стреми да се представи различна фактическа обстановка, целяща постигане на оправдателен ефект. Едната, поне по начина, по който е сътворена жалбата, е че пешеходката се е движела не отляво надясно спрямо автомобила, както е залегнало и в обвинителния акт, и както е прието от първата инстанция, а отдясно наляво пред автомобила. Тази версия не намира никаква опора в този обективен доказателствен материал, защото тя се опровергава, на първо място, от заключението на извършените по делото, включително и във фазата на въззивното производство, комплексни съдебномедицински и автотехнически експертизи, които са изследвали и характера на травмите, между впрочем изцяло в дясната половина на пострадалата, сочеща, че тя се е движила с дясната си страна по отношение на автомобила и механизма на тяхното причиняване, включващ и разположението на участниците в пътното произшествие.

Другият важен сегмент, правилно кредитиран от съда, са показанията на абсолютно независимия очевидец – свидетелката М.А Х., описваща детайлно и последователно цялото придвижване на пострадалата по пътното платно. Липсват каквито и да е предпоставки да не бъде кредитирано казаното от нея, още повече, че то намира своето абсолютно пълно и обективно потвърждение и в обективните изводи на цитираните от мен комплексни изследвания.

Единственият, който твърди друг начин на придвижване, е самият подсъдим, но както вече отбелязах, казаното от него не намира подкрепа в горесцитираните от мен доказателствени източници, още повече, че подсъдимият всъщност представя и противоречиви версии, най-малкото при

разпита му в съдебната фаза пред първата инстанция и то, в един и същи разпит. Така първоначално той заяви, че е видял пострадалата да излиза, тоест видял е да излиза един тъмен силует от дясната му страна, откъм дърветата, а след това е заявил, че за първи път е видял този силует на 15-20 метра пред колата в неговата лента за движение.

Очевидно е налице разминаване в тази позиция, която допълнително идентифицира подсъдимия като недостоверен източник на информация, целяща единствено неговото оневиняване, но противоречаща на другите доказателствени източници.

Следва обаче да се обърне внимание на показанията на дошлите на място полицейски служители С. и Г., пред които подсъдимият е заявил, че не е видял придвижването на пострадалата по пътното платно.

Другият, който се цитира като някакъв хипотетичен доказателствен източник, ползващ тази позиция на защитата, е свидетелят П. Т., но същият очевидно прави само предположение за придвижването на пострадалата по пътя, тъй като не е възприел нито пряко, нито косвено това обстоятелство. Респективно, неговите предположения нямат никаква процесуална стойност, тъй като не отговарят на критериите на чл. 117 от НПК.

Следващото, което поне според мен разчитам като довод на защитата в полза на желанието за оневиняване на подсъдимия, е опитът да бъде обвързана причината за смъртта не с травмите от пътния инцидент, а в резултат на реанимационния масаж в болницата, където е била закарана пострадалата пешеходка след пътния инцидент и това е така, защото е установено по делото, че при сърдечния масаж и интубацията са счупени и гръдна кост, и част от ребрата, констатирани като счупени. Обаче съобразно експертните изводи, при пътния инцидент са счупени 6-то, 7-мо, 8-мо и 9-то десни ребра по лопатъчната линия, костите на таза и костите на дясна раменна кост. Пак според тези експертни изводи в тяхната съдебномедицинска част, мастната емболия е настъпила именно от счупването на костите на таза и костите на дясната раменна кост, а очевидно е, че последните кости не са счупени при масажа, тъй като това е невъзможно да бъдат счупени, както казват съдебните медицински експерти, а и защото те са констатирани тези счупвания още при направената рентгенография, тоест тази обективна даденост е била факт преди настъпването на масажа. Но най-важното, което

логически отрича хипотетичната версия на защитата, която следва от жалбата, е поредността на събитията.

Реанимационните действия не са били произволни, а те са настъпили вследствие на клиничната смърт, в която е изпаднала пострадалата, а тази клинична смърт, както казват експертите, е настъпила именно поради развитието на белодробната емболия. Тоест, този процес, който е довел до смъртта на пострадалата и е в пряка причинна връзка с травмите от пътния инцидент, е бил провокиран и се е развил преди настъпването на счупените ребра при сърдечния масаж, още повече, за които експертите обосновано отричат да имат някаква връзка с развитието на белодробната емболия. Ето защо и считам, че и тази възможна хипотеза, която защитата се опитва да представи пред вас, поне по начина, по който е формулирана в жалбата и допълнението към нея, е също произволна и няма своята опора в обективните факти по делото.

Считам, че правилно съдът е оценил, че в случая подсъдимият е допуснал нарушение на чл. 21 относно режима на законосъобразната скорост в населено място от Закона за движение по пътищата, тъй като по експертен път е установено, че скоростта, с която е управлявал подсъдимият, е била 57 км/час и че при скорост, по-малка от 55 км/час, което предполага и законопозволената скорост от 50 км/час, подсъдимият е бил в състояние технически да предотврати настъпИ. пътен инцидент. Тоест, непротиворечиво е установено, че допуснатото от него нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата е в пряка и непосредствена причинна връзка с процесното събитие и поради тези обстоятелства, аз ви моля да приемете, че актът на първата инстанция следва да бъде потвърден като законосъобразен.

АДВ. Б.: Уважаеми апелативни съдии, считам, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна и като такава, следва да бъде потвърдена, а жалбата да бъде отхвърлена.

Прокурорът беше достатъчно обстоятелствен относно това защо жалбата следва да бъде отхвърлена, съответно присъдата – потвърдена. Накратко бих искал да обоснова и аз своите съображения защо присъдата е правилна, най-вече изхождайки от фактите по делото. А фактите безспорно се установяват както от разпитания свидетел-очевидец Х., така и косвено чрез

разпита на двамата полицаи, посетили местопроизшествието, че пострадалата пешеходка се е движила по лентата за движение в посока запад-изток или спрямо управлявалия автомобил – в посока отляво надясно. Това обстоятелство бе потвърдено и от съдебномедицинската експертиза и автотехническа такава, която безспорно, обвързвайки настъпилите травми в дясната половина на тялото и в лявата, съответстват на удар, който е получен от дясната страна.

Вещите лица заостриха вниманието, че подобно счупване би могло да настъпи само и единствено, ако ударът на автомобила спрямо пешеходката е към дясната страна на пострадалото лице. Факти и обстоятелства в тази посока са именно самите телесни увреждания на пострадалата, които са описани в съдебномедицинската експертиза.

Автотехническата експертиза доказва безспорно, че водачът е управлявал със скорост на движение, несъобразена, съобразно нормативно предвидените 50 км/час за скорост на управление, а именно 57 км/ч, тоест пешеходката е попаднала в опасната му зона и ударът е бил неизбежен, с оглед скоростта, с която е управлявал автомобила.

Тезата на защитата, че в крайна сметка част от телесните увреждания на пострадалата са получени в резултат на животоспасяваща интервенция, според мен не почива на реалните факти и обстоятелства, тъй като има достатъчно телесни увреждания, безспорно причинили мастната емболия, която е в крайна сметка причината за смъртта, а именно от увреждането на таза, счупването на дясната раменна кост и общото сътресение в резултат на удара, който е получила пострадалата. В този смисъл, дори да се приеме, че част от счупванията на ребрата са в резултат на сърдечния масаж, то реално самият сърдечен масаж, както посочи и прокуратурата, е в резултат на животоспасяващите действия, които са осъществени по отношение на пострадалата след нейната клинична смърт, тоест с оглед спасяване на нейния живот, но мастната емболия и настъпилото ѝ общо сътресение, предизвикало в крайна сметка настъпването на тази клинична смърт, е в резултат именно на увреждането, настъпило в резултат на последвалия удар от автомобила. Тоест така, както е формулирал първоинстанционният съд своя съдебен акт, считам същият за правилен и законосъобразен и не би могъл по някакъв начин да се обоснове отпадане виновното поведение на

водача. В този смисъл моля да потвърдите този акт и да ни присъдите разносните, съобразно чл. 38 от Закона за адвокатурата.

АДВ. П.: Уважаеми апелативни съдии, в противоречие със становището на представителя на Апелативна прокуратура, както и с повереника на пострадалите лица, аз считам, че от събрания доказателствен материал не може да бъде изведен категоричен извод за виновността на подзащитния ми за обвинението, по което е образувано настоящото наказателно производство. Напротив, считам, че от събраните доказателства дори се установява, че същият е невинен по така повдигнатото му обвинение и не носи вина за това, за което е обвинен, като ще изложи следните съображения:

На първо място, във връзка със становището на представителя на прокуратурата, по отношение на преценката на показанията на свидетелите, разпитани в производството и по-конкретно на свидетелката Х., която подчертавам, е единствената свидетелка, чийто показания са ползвани, за да бъде възприета обстановка, при която пострадалата А. М. е пресичала отляво надясно. По отношение на тези показания аз съм изложил доводи в допълнението си към въззивната жалба срещу първоинстанционния съдебен акт, но съвсем накратко, с две изречения отново наблягам, че от самата свидетелка Х. в показанията ѝ, отразени в протокола от 10.12.2020 г., същата изрично заявява следното: *„Честно казано, не мога да кажа дали някой друг от присъстващите там е видял какво става точно. Свистене се чу на спирачки и изскочиха хора, но и беше много тъмно. Този силует го видях преди това. Не мога да кажа дали беше същата жена, но се виждаше. Понеже доста време чаках там, видях, че много хора пресичат улицата, макар че там няма пътека. Не мога да кажа дали е била точно тя, когато съм наблюдавала тези хора“* – това е свидетелката, по чийто показания както вещите лица изграждат своята експертиза, така също е била възприета и обстановката от страна на съдебния състав в първоинстанционното производство. С оглед на тези обстоятелства, аз считам, че не могат тези показания да бъдат кредитирани, още повече, че те са единствените, които са в посока, показваща точно движението на пешеходката.

Съгласен съм с прокуратурата, че от данните за нанесените повреди по пострадалата може да бъде направен извод по отношение на това каква е била нейната посока и ударът как точно е бил нанесен. Само че, в противоречие с

изводите на вещите лица, както и със становището на прокуратурата, аз считам, че от тези данни единственият възможен извод е, че ударът е бил нанесен в лявата страна на пешеходката А. М. и по-конкретно в областта на лявото коляно. Не отговарят на действителността твърденията, както на повереника, така и на прокуратурата, че единствените увреждания били в дясната страна на пострадалата. Напротив, няма спор, че в ниската част на тялото единственото увреждане е на лявото коляно. Тук е интересно да бъдат допълнени и обясненията на вещото лице Б., дадени при предходното заседание при изслушване на експертизата, който едва сега, при това изслушване, действително признава, че пострадалата има поражения, цитирам дословно „Отпред – тука, да, предно, леко в ляво от срединната линия“. Обаче, имайки предвид, че при счупване на таза, когато ударът е в дясно, тазът, защото е един пръстен, се размества и от пред може да се счупят кости в ляво на пубиса. Това е индиректно от разместване на таза. Считам, че такива обяснения, защо когато ударът е в дясното коляно, то остава здраво, а пък увреждането е в лявото коляно, защо, когато ударът е в дясната страна на таза, дясната страна остава здрава, а пък се чупи лявата страна, не могат да бъдат кредитирани, макар и да са дадени от вещите лица.

По отношение на вещите лица, от единствената съдебномедицинска експертиза на труп на лист 85 от досъдебното производство и следващите, която е направена от доктор К. Х., става ясно и от изслушването на самата нея, че когато е изготвяла тази съдебномедицинска експертиза на труп, тя е нямала дори специалност. Специалността на т.нар. „вещо лице“ Х. е била придобита една година, след като е била изготвена съдебномедицинската експертиза на труп. Казва така нареченото „вещо лице“, защото доктор К. Х. нито през 2018г., когато е изготвила съдебномедицинска експертиза на труп, нито през 2019г., когато е изготвила и комплексната експертиза – автотехническа и медицинска, нито пък през 2022 г., когато е изготвена петорната експертиза, няма качеството на вещо лице, доколкото няма спор и е известно, че д-р К. Х. никога не е била утвърждавана в списъка за вещи лица за периода от 2018г. и до настоящия момент. В тази връзка, д-р К. Х. няма качеството на вещо лице съгласно допълнителните разпоредби на Наредба № 2 от 2015г. за вписването, квалификацията и възнаграждението на вещи лица. Доктор К. Х. е некомпетентна за изготвянето на съдебномедицинска експертиза на труп, както и да участва в комплексната експертиза, в петорния

състав на приетата експертиза по настоящото дело.

Обръщам внимание, че тази съдебномедицинска експертиза на труп е единственото доказателство, което установява причинно-следствената връзка между настъпИ. престъпен резултат – смъртта на пострадалата и твърдяното съставомерно поведение на подзащитния ми, а именно извършването на пътнотранспортно произшествие и нанесения на него удар. В тази връзка е опорочено единствено доказателство, което установява връзката между дейността на подзащитния ми и настъпИ. престъпен резултат. Все в тази връзка е и странното обстоятелство, че доктор К. Х. е назначена с постановление от 23.05.2018 г. с предоставен срок от един месец за изготвяне на експертиза. Видно от материалите по досъдебното производство, лист 85 и следващите, тази експертиза е била представена на разследващия орган едва четири месеца по-късно - на 10.09.2018 г. Тук е необясним въпросът защо след като от самата декларация на доктор Х., приложена по досъдебното производство на лист 90, самата тя е отразила, че е написала експертизата от 16 ч. до 22 ч. на 23-ти май, каква е причината тази експертиза 4 месеца да отлежава и едва на 10-ти септември да бъде представена по досъдебното производство. Все в тази връзка са и възраженията ни, че доктор К. Х. няма как да бъде назначавана за вещо лице и няма как да бъдат кредитирани нейните заключения, доколкото е безспорен конфликтът на интереси при изготвянето на тази експертиза, предвид двете обстоятелства, а именно, че е колежка от състава на ** - там, където на пострадалата ѝ е извършен сърдечен масаж и където е починала, както и предвид нежеланието на доктор К. Х. да представи задължителната декларация, изискваща се по Наредбата, по чл.35 от всяко вещо лице за липса на конфликт на интереси – чл. 35, ал.2 от същата.

На следващо място, относно представеното и прието по делото заключение на комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза и по-конкретно в нейната автотехническа част. Всъщност, връщам се отново на съдебномедицинската експертиза и акцентирам на обстоятелството, че с тази съдебномедицинска експертиза на труп е установено, че причина за смъртта на А. М. е настъпил белодробен оток в резултат на мастна емболия. Оставям настрана причините, заради които се твърди настъпване на мастна емболия. Същото заключение е възприето в изготвената тройна съдебномедицинска и автотехническа експертиза. Това обстоятелство - за настъпИ. белодробен оток, обаче, в последната приета

петорна експертиза отсъства. Това становище на експертите изведнъж е изоставено и в петорната експертиза никъде няма дори и твърдение, че смъртта е настъпила в резултат на белодробен оток.

Считам, че тази промяна в становището на експертите - в случая на доктор Б. и на доктор Х., е в пряка връзка с установените нови обстоятелства по делото, а именно, че едва в лечебното заведение на А. М. са причинени нови увреждания, изразяващи се в счупването на общо 12 ребра и гръдна кост. Казвам 12, тъй като съм ги описал подробно в жалбата, от двете страни, че тези 12 ребра и гръдна кост са счупени не в резултат на ПТП – така, както вещото лице твърди в експертизата, така, както беше прието от страна на първоинстанционния съд, а тези 12 ребра са счупени по време на престоя на А. М. в болнично заведение и това се установява дори от разпита на единствения специалист-рентгенолог доктор А. Д., разпитан в предходното заседание, който лично в зала направи разчитане на оптичния диск с изготвените снимки. Самият доктор Д. потвърди, че при постъпването на А. М. в лечебното заведение единствено има данни за счупване на трето ребро в дясно - това трето ребро в дясно, което беше отразено на лист 103 от досъдебното производство, който лист в момента вече не е достъпен по делото. Достатъчно данни, обаче, че А. М. е постъпила с едно трето ребро вдясно счупено се установяват от днес приетите доказателства от ** ЕАД - П., които наистина потвърждават точно това обстоятелство.

В приетата в настоящото производство комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза обръщам внимание на току-що заявеното от мен на лист 20 от същата, при която изрично вещите лица са констатирали, че при съдебномедицинска аутопсия било установено „белодробна мастна емболия“. Обръщам вниманието вече на рязката липса на твърдение за настъпил белодробен оток. Абсолютно същото се установява и на гърба на лист 21 или това е лист 22, в който отново при описване на травмите, получени вследствие на настъпилото ПТП, се цитира единствено белодробна мастна емболия, като отново поддържам, че се изоставя твърдението, възприето в предходните експертизи за настъпил белодробен оток. Впрочем, че белодробен оток не се установява от вещите лица да е настъпил, се установява дори и в заключението на лист 55 при даване на отговора на въпрос № 10. Отново обръщам внимание, че за такъв белодробен оток е

изоставено такова становище.

За качеството на експертизата в нейната съдебно-медицинска част мисля, че извод може да бъде направен от нейното вътрешно противоречие, изразяващо се в следното: на лист 22 от последно приетата петорна съдебномедицинска и автотехническа експертиза е дадено заключението от вещите лица - медици, според което щом жената след удара е била разположена на лявата си страна и леко по корем, то същата е била ударена в дясно, задно, странично. Този извод, обаче, колкото и да е професионален и компетентен, противоречи сам на себе си със същата експертиза и заключението, намиращо се на лист 57, дадено по въпрос № 16, като тук, в същата експертиза от същите вещи лица по коренно различен начин вече че се представя, а именно по разположението на тялото в момента на удара не може да се направи извод за посоката на движение преди удара, тъй като пешеходката е имала възможност да промени положението на тялото си непосредствено преди удара, вкл. и като се завърти. Считам, че ако в една и съща експертиза едни и същи вещи лица дават коренно противоречиви изводи, не може да бъде кредитирано тяхното заключение.

По отношение на автотехническата част. Тук, като поддържам изцяло всичките си доводи и възражения в жалбата, считам, че дори и с новата комплексна съдебномедицинска автотехническа експертиза не можаха тези пороци да бъдат отстранени от страна на вещите лица и не можа с тази експертиза отново да се потвърди неправилното заключение по отношение на заключенията, които са изложили вещите лица, за дължината на опасната зона, за дължината на изминатия път и т.н.

Съвсем некоректно, непрофесионално, необективно, на лист 34 от последно приетата петорна автотехническа и съдебномедицинска експертиза, специалистите-автотехници дори са си позволили, волно или неволно, да представят по неверен начин какво е състоянието на спирачната система на процесния автомобил, като дори са си позволили да посочат, че автомобилът е имал антиблокираща система. С тези си твърдения вещите лица продължават да се опитват да твърдят, че въпреки липсата на следи, оставени от гумите, автомобилът, поради тази антиблокираща система, дори е спирал много по-добре, отколкото в нормални условия. Само че, дали е в резултат на непрофесионализъм или на незнание, вещите лица-автотехници, дават данни,

цитирам, единствено за „Ш.“ – „К. тип „**“ от октомври 1999 г. до март 2008 г. Същите вещи лица обаче пропускат да отбележат, че това описание на такъв автомобил, това е родово определен автомобил – „Ш.“, тип „6У“. Не са необходими никакви специални познания и тези данни са достъпни навсякъде в интернет, примерно в „auto-data“.net, откъдето може да бъде установено по безспорен начин, че това описание – „Ш.“, „**“, на него отговарят 13 модификации „Ш.“, от които 13 модификации единствено най-мощният автомобил – „Ш.“ (2000 кубика), има ABS-система. Всичките останали 12 модификации, сред която е и тази на процесния автомобил – 1.2 инжекцион, 64 конски сили, всичките други 12 модификации нямат никакъв ABS-механизъм, което беше установено от представеното писмено доказателство в предходното съдебно заседание, лично от официалния представител на „Ш.“.

Считам, че вещото лице прекрасно знае откъде може да вземе данни, вкл. от официалния представител, за да разбере конкретният автомобил има или няма ABS и тогава да представя такива данни в заключения пред съда. На следващо място, връщам се на твърденията на вещите лица, че използваната формула за определяне на дължината на опасната зона, дължината на спирачния път, изисква 4 блокирали гуми. В настоящия случай обаче, няма данни за такива 4 блокирали гуми, тъй като безспорно е установено, че имаме само две спирачни следи и то, оставени от задните гуми. Това пък е в коренно противоречие с постоянните твърдения на вещите лица – автоексперти, че по делото нямало данни автомобилът да е бил неизправен. Аз мисля, че не са необходими никакви специални познания, от които да направим извод, че ако от 4-те гуми на един автомобил само 2 оставят следи, а другите 2 не оставят, очевидно този автомобил няма как да твърдим, че е технически изряден. Защо предните гуми не са били блокирали, защо не са оставени следи, е въпрос, който е следвало да бъде уточняван в досъдебното производство и този въпрос така е останал неизяснен, което пък налага вещите лица при обясненията си постоянно да обясняват, че те предполагат, че щом задните гуми са спирали, това пък означава според тях, че предните също задължително са спирали.

В тази връзка с тези предположения е и разгледаната допълнителна хипотеза в последно приетата експертиза, че според автотехниците, ако предните гуми не са били под влияние на такова спирачно закъснение или

изобщо не са спирали, цитирам, „ако предните са били с минимална или никаква спирачна сила“, тогава вещите лица, конкретно посочвам на лист 38 от експертизата, са си възприели стойност на максимално спирачно закъснение на автомобила от $2,2 \text{ m/s}^2$. От това произволно избиране точно на тази стойност - $2,2 \text{ m/s}^2$, те установяват, че при това положение може би автомобилът се е движил с 30 км/ч.

Въпросът, който обаче тук възниква, е самите вещи лица в тази експертиза на лист 38 и лист 39 представят девет варианта на различно спирачно закъснение, като започнем от 1; 1,11 и стигнем до $3,9 \text{ m/s}^2$. Тук възниква въпросът защо вещото лице си избра $2,2 \text{ m/s}^2$, за да намери скорост 30 км/ч, а не си избра примерно максимално закъснение от 3,9 или $2,9 \text{ m/s}^2$, което също означава, че предните гуми не са спирали, за да получи не 30, а да получи 40, 50 km/h. От 9 различни хипотези произволно избраната единствено от $2,2 \text{ m/s}^2$ няма как да бъде приета за обективна.

Най-големият проблем на тази автотехническа част, която и до момента считам, че си остава необяснима, нито в първата инстанция, нито сега вещите лица успяха да дадат обяснение, е защо при ползването на тази формула за откриване на удара, който е изминал автомобилът от началото на реакция на водача до удара с пешеходката, защо в тази формула и откъде те, вещите лица, си измислиха това разстояние 0,93 м (93 см), което го представят като разстояние, изминато от автомобила след удара, до спирането на автомобила.

Такива данни - в кой конкретно момент автомобилът е ударил пешеходката, по делото няма. Това противоречи дори на самите експерти, които също не могат да кажат точно до кой см е бил ударът, за да изчислят, че автомобилът е минал 93 см. Самите вещи лица дават едно уклончиво заключение, че ударът е настъпил между 2,50 м и 3 метра северно от ориентира, т.е. само тук, при това заключение имаме 50 см толеранс. Тук възниква и въпросът тези 93 см, ако ги съобразим с този 50 см толеранс, съвсем спокойно означава, че този удар може и да не е на 93 см, а на 43 см - това беше потвърдено от вещото лице М. при обяснението, което самият също каза, че е възможно това разстояние да е по-малко. Но тук интересното е, че в самото заключение тези 93 см те са дадени като максимална стойност и са дадени като отговор на въпрос № 17. Цитирам заключението на

експертите: „след удара автомобилът е изминал не повече от 93 см“, на който въпрос самият М. каза, че може и да са по-малко.

Тук ще моля да бъде съобразено и обстоятелството, че в това заключение на тези автотехници при определяне дължината на спирачния път, който автомобилът изминава от началото на реакцията, до удара, вещите лица използват и формула, в която представят, че е необходимо използването на формулата да бъде съобразено с едно разстояние от един метър, който се приема в тези формули за необходим при изчисляването на този път. Тоест, вещите лица в тази формула прибавят един метър, който е необходим и приемат, че този метър трябва да участва при определянето на пътя и в същото време вещите лица също казват, че ударът е настъпил на не повече от 93 см. Така представената формула, в която предварително е заложен 1 метър толеранс и същото вещо лице дава заключение, че ударът е бил 93 см, а не повече, може да се счита дори, че удар не е имало. В самата експертиза, спор няма, че дължината на този спирачен път е намерена и в този спирачен път този 1 метър е прибавен от самото вещо лице. В същото време същото вещо лице твърди, че ударът е на не повече от 93 см, което за мен практически означава, че удар между колата и пострадалата няма.

Относно до каква степен може да бъде кредитирано заключението на вещите лица и с предположенията, както каза и представителят на прокуратурата, аз пък обръщам внимание на предположенията, които, както казах преди малко, използват вещите лица, така и за фрапантните предположения и считам за недопустимо от страна на вещите лица, които за да дадат заключение, първо използват снимки, които в досъдебното производство не са били предявявани, по настоящото производство не сме изразявали становище. На всичкото отгоре, вещото лице си позволява да дава заключение, че тъй като нямамо снимка на лявата страна на автомобила, използва снимка от дясната страна и твърди гумите да са изхабени по същия начин. Абсолютно за недопустимо и неправилно считаме, че е такива предположения да бъдат използвани в такава експертиза.

По отношение на преди малко изразеното ми мнение и за този метър, който в случая мисля, че е много важен, е специално на лист 46 в самата формула, в която вещото лице обяснява как си е прибавило един метър, за да намери разстоянието на пътя. Този един метър, съобразен с обстоятелството,

че разстоянието е не повече от 93 см, отново твърдя, за мен доказва, че удар няма. С оглед на всички тези съображения считам, че по никакъв начин по делото не е доказано настъпилата увреда от страна на пострадалата А. М. да е въобще в резултат на претърпяното ПТП. В този смисъл цитирам дори неправилната според мен съдебномедицинска експертиза на труп, както и медицинската част на последващите комплексни експертизи, в които се твърди, че мастната емболия била причинена от счупването на таз и раменна кост. В самите експертизи в дадената им теоретична част правилно е посочено, че мастна емболия може да настъпи само при счупване на тръбни кости, каквито костите на таза не са. Но да приемем в случая, че вещите лица – медици, имащи повече специални познания, твърдят, че тази мастна емболия е в резултат на счупения таз. Куриозното, което се установява е, че такова многофрагментно счупване на таз, каквото установява аутопсията, колкото и да е било некомпетентно вещото лице 2018г., ако на следващия ден по време на аутопсията е съществувало, такова обаче не е съществувало предния ден в 10 ч., когато А. М. е постъпила в болница.

Видно от протокола от последното заседание, рентгенологът, който е единственият специалист от медицинските лица, участващи по делото, изрично заяви, по отношение на файл „233002“ - протоколът на лист 216 цитирам, че: *„това е снимка на таз с две тазобедрени стави, няма травматични промени“*. Да, действително по време на аутопсията А. М. е била със счупени 13 ребра, със счупена гръдна кост, със счупен таз, но не е било такова състоянието ѝ в 10 ч, когато е постъпила в спешното отделение. Дали да вярваме на експертизата, на аутопсията или на рентгеновите снимки, е въпрос, който може да бъде обсъждан, но тук безспорно трябва да се обърне внимание, че аутопсията на 23-ти май може да установи многофрагментно счупване на таз и счупени 13 ребра, обаче не установява дали в 10 часа са били счупени, когато е постъпила и са в резултат на ПТП или са били счупени тези кости след постъпването на А. М. в лечебното заведение. Считам, че при преценката и даването на отговор на тези въпроси може да бъдат съобразени странните обстоятелства, а именно изоставянето на версията, че тези 13 ребра и гръдна кост са счупени по време на ПТП, което беше дадено от вещото лице Х. в съдебномедицинската експертиза на труп и в комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза, което беше възприето от първоинстанционния съд. Изоставянето на това твърдение и вече новото

обяснение, че е счупено по време на извършен сърдечен масаж.

Също такава изоставяне е и по отношение на настъпИ. белодробен оток. Както виждате, в последната експертиза вече за белодробен оток въобще не се говори. Всичко това е свързано с липсата на този лист 103, от който се установява какво беше фактическото състояние.

С оглед на всичко изложено, считам, че първо няма доказана причинно-следствена връзка между настъпИ. престъпен резултат и дейността, която е извършена от подзащитния ми. Считам, че експертизите не дават отговор по отношение на действителния механизъм, по който са настъпили уврежданията и с оглед на всичко това считам, че не само не се установява виновността на водача – подзащитният ми, а напротив, установява се, че липсва причинно-следствена връзка. С оглед на тези съображения, аз ще моля да приемете, че присъдата на първоинстанционния съд е неправилна и противоречи на събрания доказателствен материал и ще моля да постановите нова присъда, с която да приемете, че подзащитният ми И. К. е невинен по отношение на повдигнатото му обвинение и същият да бъде оправдан.

ПОДСЪДИМИЯТ И. Н. К. (за лична защита): Съгласен съм с това, което каза моят защитник. Единственото, което бих искал да допълня, съгласно ваше искане, е за големината, тоест, за количеството алкохол, прието от А., за което никой нищо не казва, което може да е вероятно, съжалявам, мисълта ми е следната: тези наранявания, които на рентгенографията ги няма, а впоследствие при аутопсията са установени, може да бъдат вследствие от самонараняване на въпросната жена, предвид голямото количество алкохол в кръвта.

ПРОКУРОРЪТ (реплика): Обещавам да не се повтарям. Накратко, но все пак бяха изложени нови положения. На първо място, пасажът от показанията на свидетелката Х., цитиран от страна на защитата, беше манипулативно и избирателно подбран. Той касае предходен момент на придвижване на силует на пътното платно, предшестваш преди самия инкриминиран момент. Именно в същите си показания на две места много ясно и подробно свидетелката описва как именно лицето, което пресича първата половина на булеварда, спира се на разделителната линия, започва пресичане на втората линия и тя вижда как именно това лице е ударено. И в тази връзка направеното от страна на защитата възражения относно

показанията на очевидеца, е изключително подбрано по начин, който да манипулира фактите по делото.

На следващо място, възражението срещу възможността доктор Х. да бъде експерт. Никъде в НПК, който е именно най-висшият закон в тази насока и то, специален, не съществува задължително изискване експертът да бъде включен в съответния подзаконов нормативен акт в списъка на свидетелите, на вещите лица, прощавайте. Аз само ще отворя една скоба, че самият този подзаконов нормативен акт допуска да бъдат сочени като вещи лица и такива, които не са включени в списъка на вещите лица. Единственото, което НПК като висш закон в тази специална област изисква, е специалистите да имат съответните познания в съответната научна област, като невключването в съответния списък за вещите лица не е сред пречките, формулирани в хипотезата на чл. 148 НПК. Между впрочем, има достатъчно решения на ВКС по идентични възражения, направени от участници в наказателното производство и Върховния касационен съд е заявил, че този списък на вещи лица няма изчерпателен характер, а единствено спомагателен за съответните органи на наказателното производство при избора на вещите лица, поради което и това възражение е неоснователно.

Впрочем, смея да отбележа, че процесът не съществува и не функционира по начина, по който си го представя защитата. Ако съдът приеме, че дадени експертизи са необосновани и неправилни, това не е основание за оправдаване на подсъдимия. Това може да бъде основание за назначаване на повторни експертизи, а подобно искане от страна на защитата не беше формулирано нито при приемането на експертизите, нито днес.

На следващо място, по отношение на твърдението, че разпитаният свидетел-рентгенолог отрича да има счупване на тазобедрената кост, очевидно защитата не прави разлика между счупване на пубисна кост и тазобедрена кост. В рентгенографските изследвания, вкл. и тези, които бяха приобщени днес, ясно и точно е посочено, че са налице фрактури на дясна и лява пубисна кост, тоест това не е нещо, което е възникнало при реанимацията. Именно поради това, което изложих днес, ви моля, уважаеми съдии, да потвърдите акта на първата инстанция. Считам, че експертните познания на съответните специалисти в тази област следва да имат приоритет пред тези, специфични, на защитата.

Съдът след съвещание

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ.

Подсъдимият И. Н. К.: Счита себе си за невинен.

Съдът след съвещание обяви на страните, че ще постанови съдебния си акт в срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание

Съдебното заседание се закри в 14:36 часа.

Председател: _____

Секретар: _____